

Pressemeddelelse, NEV

Terrorangrebet i København rystede Danmark. Den 1. juni udgiver forlaget DreamLitt den første bog om terrorangrebet ved Krudttønden.

Bogen, der har fået titlen *Gud og profeten tilgiver ikke. En personlig beretning om terrorangrebet ved Krudttønden* er skrevet af journalist og forfatter Helle Merete Brix. Naser Khader har skrevet forordet.

Brix, der er medlem af NEV, var primus motor i at arrangere debatmødet i Krudttønden og eftermiddagens ordstyrer. Da skuddene bragede, sad hun på scenen ved siden af den svenske kunsthistoriker og muhammedtegner Lars Vilks, som hun har kendt i mange år.

Bogen lanceres på Toga Vinstue i København **mandag den 6. juni klokken 19.30**. Her har redaktør på DreamLitt Thomas Vilhelm en samtale med Brix og Khader om radikaliserings, terror, trusler og om, hvad samfundet kan gøre for at forebygge.

Bogen består af essays og kommentarer og derudover af en redigeret dagbog, noter fra "et af de mest sælsomme år i mit liv", som forfatteren udtaler. For det blev et år, hvor der blev vendt op og ned på alting. I bogen kan man læse om blandt andet at få takket en såret PET-mand alt for sent. Om at ligge søvnløs i ugevis og samtidig føle sig i live som aldrig før. Om Men også om, hvad forfatteren mener, samfund og civilsamfund kan gøre for at hjælpe terrorens ofre. Og hvad ofrene kan hjælpe samfundet med. Ligesom Brix i bogen påpeger, hvor vigtigt det er at få stækket de radikale prædikanters indflydelse.

Indirekte er bogen også en hyldest til de mennesker, der har det svære arbejde med at passe på borgere og højrisikomål i en terrortid: Politifolk og livvagter.

I den redigerede dagbog indgår beskrivelsen af en medaljeoverrækkelse hos NEV:

"Det er den lille forening Niels Ebbesens Venner, hvor jeg er medlem, der har fået lov at mødes hos frømandene. Man kan optages, hvis man har fået en medalje af foreningen for at have udvist "særlig forsvarsvilje og/eller styrket Dansk sammenhold og frihedsånd". I

dag er det den tidligere minister Per Stig Møllers tur til at få en medalje. Overrækkelsen foregår diskret, for Frømandskorpset vil gerne undgå presseomtale.

Det er gråvejrs i Kongsøre. Her er gule murstensbygninger, en mole, et hav og venlige frømænd, der holder vagt ved indgangen. Formanden for foreningen er forsinket, så Stefan, der er så mørkhåret at han virker sorthåret og er chef for Frømandskorpset, viser os rundt. Vi spadserer ned til molen, hvor højtalere udsender mågeagtige skrig. For at netop måger skal holde sig væk. Per Stigs hustru Xukun Ji har sko på med lille hæl. Hun manøvrerer fint i terrænet.

Stefan fortæller om de psykologiske egenskaber, der er så vigtige for frømændene. De skal kunne klare sig ud af de mest vanskelige situationer. Det er faktisk langt vigtigere end den gode fysik. Det tænker jeg længe over i den kommende tid.

En anden Stefan, der er tidligere pilot i SAS og engang med held nødlandede et fly i de svenske skove, er her også. Ligesom Mogens fra bestyrelsen. Mogens er jurist, og som helt ung gik han ind i modstandsbevægelsen. Inden jeg tager afsted fra frømændene, tager han min hånd i begge sine og spørger mig, hvordan jeg kommer hjem. Om jeg følges med nogen?

Det er ikke så tit, jeg har lejlighed til at mødes med disse mennesker. Hvad, der er rart ved at være sammen med dem, er ikke mindst, at mange af dem igennem livet har foretaget sig ting, der er langt mere farlige end det, jeg beskæftiger mig med. Ingen stiller spørgsmål ved, hvorvidt det jeg gør, er prisen værd.”